

גיליון מס' 1729 * ט"ז בשבט תשס"א * 9 בפברואר 2001

**"אם זה טוב ואם זה רע,
אין כבר דרך חזרה"
אז יש לנו ראש ממשלה
חדש: אריק שרון**

העמוד הפותח

בעת כתיבת שורות אלה, נספרים הקולות ברחבי המדינה, ולא ברור עדיין לאיזו מציאות נקום מחר בבוקר. אני מקווה כי עד שאתם תקראו שורות אלה - כבר יהיה המצב ברור יותר לכאן או לכאן וכל מילה נוספת מיותרת

השבוע, כנראה בגין החרדה השורה על כולנו, העלון מצומצם קמעה, אך יש עדיין מה לקרוא! מהאולפן מספרים לנו על חברי האולפן החדש ה'מטפטפים' לאיטם למשק ויש להם בקשה מאיתנו, שרה ד' חולקת עמנו את הרגשתה לגבי הישעבוד המודרני והכלכלה הנכונה' - שווה וכדאי לקרוא על מנת לסבר את האוזן, ולסיום - כתבה (מצומצמת אמנם - אך את הכתבה המלאה ניתן למצוא במערכת העלון). מאד אקטואלית לגבינו כקבוק - ממש כדאי לקרוא ולהפנים!

אני מאחלת לכולנו שבוע טוב, שהבחירות יסתיימו רק בטוב ושמכאן פנינו רק לשלום.

שבת שלום - **דליה** בשם המערכת

את הפרורים לשבוע הבא
ילקטו עבורנו
מיקי ונירה קורן
ספרו להם את שבלבכם

ימי הולדת

11/2 דוט שיינגזיכט
נטשה כמרן

אילת תושיה
מיה לפינה-קפלן

12/2 יעל שפרונה
חנן ווטרמן
מיכי גניסלב
שיר טוביס (נכדה-גניסלב)

13/2 שקד וולפין

14/2 עליזה נמלי
ג'נט גניסלב
בת שבע מרקוסון
יהודה בן זאב

16/2 איתן גדליזון
תמיר ברק
עמיחי איתם (נכד-ארנברה)
אורי יעקב (נכד-ווינטרוב)
מורן קולינס

17/2 דותן קוניגיס
יפעת דבולט
קים לפינה-קפלן
גל בידק (נכד-אב)
נמרוד רביב (נכד-בלגורי)

פרורים מהשולחן

ונתחיל, איך לא, בבחירות. פער משמעותי כל-כך, עם אחוזים "מפוצצים" כאלה לא זכור גם לזקנים..

גם אם באיחור רב מאד, מגיע כל הכבוד לריו אב על בחירתו למרכז ו. כלבים.

ט"ו בשבט הגיע, חג לאילנות. יום חמישי הוא היום "הרשמי", אך הטקס והנטיעות יתבצעו (אם ירצה השם) ביום שבת, כאשר אולגה קורבוט (מתעמלת רוסיה מאולימפיאדת מינכן '72, שהתחרתה מול נלי קים מארה"ב) אחראית על הארוע. משום שיש לי קושי אובייקטיבי לספר מה קרה בעתיד, נשאיר זאת לפירורים של השבוע הבא.

השמועה אומרת שאפרים מעין חזר מאזור הרעש בהודו רק שעות מספר לפני הארוע עצמו. אפרים בעל שבע (תשע?) הנשמות. אם הנושא לא היה עצוב כל-כך, אפשר היה להגיד ששלטונות הודו חושדים באפרים, אך לא נעשה זאת כמובן מפאת הזהירות הנדרשת מהמילה הכתובה ושלא יהיו אסונות כאלה.

בבית משפחת שפרונה מבקרים בימים אלה אח של אבא הנרי (ג'ו) ועיתונאי שוויצרי (סטפן). תשאלו למה? לפני כשנה הוא עזר לג'ו להביא לבית המשפט בלזאן תביעה נגד ממשלת שווייץ על שיתוף פעולה עם הנאצים בימי המלחמה ההיאם בסופו של דבר דחה בית המשפט את עיקר התביעה. אותו עיתונאי נמצא כאן כאמור עם ג'ו. הוא כתב ספר על כל הפרשה ובא לראיין אנשים בארץ/בקבוק.

לאירוח הכפרי תבוא בסוף השבוע קבוצה של 70 איש. הם מסיימים קורס של אנשי מד"א (מדע), הטקס יהיה באולם ואני כבר כל-כך מתרגשם. המשרם

ומעבין לעבין באותם למי שלא שמע עדיין, בימים אלה מתנהלים מגעים עם הסוכנות היהודית (להבדיל מהסוכנות הנוצרית והמוסלמית כמובן) על קליטת קבוצה גדולה של עולים מאתיופיה בכפר הנשיא למשך כמה חודשים לפחות, חלק מפרוייקט גדול המקיף מספר קיבוצים. לביצוע או אי ביצוע המהלך יש השלכות על האירוח הכפרי ועל חיינו כאן ביומיום. ללא קשר עם התוצאה הסופית לכאן או לכאן, שוב התגלה שאי אפשר בלי הוותיקים: תודה מיוחדת לישראל אבידור על ניצול הקשרים המסועפים שלו בסוכנות, לפי המודל המשולב מגיע לך 20% ׀ אין בינתיים פרטים נוספים וכשיהיו - ממילא לא נגלה לכם.

לפי כל הסימנים, יהיה מספר מינימלי של תלמידים שיאפשר פתיחת האולפן בעוד כשבוע. הערפל בנושא זה סמיך מאי פעם משום ההשפעה האפשרית של הסעיף הקודם על אפשרות פתיחת האולפן (כן, חדרים- אלא מה?).

אה, כמעט שכחתי, שוני וולאך חזר מחו"ל לאחר שנה וחצי באוסטרליה. ברוך שובר שוני, אתה חייב להחליט בתוך שבועיים אם אתה רוצה להיות חבר או לא. אי אפשר להמשיך ככה שכל אחד מחליט מה לעשות מתי שבא לו. שוני וולאך לניהול משאבי אנוש !!

יש שמועות על הקמת אורווה לסוסים בכפר הנשיא, משהו על מישהו שבא לכאן עם הסוסים שלו מ"ורד הגליל", יקים את המכלאה בסככה ליד תל רומן (מול הערערים) קורין יודעת יותר פרטים ממני, אם תראו אותה תשאלו אותה בעצמכם.

ונעבור לסעיף הבא. האם המשפט "ונעבור לסעיף הבא" הוא סעיף בפני עצמו?? אני לא מצליח להרדם בגלל זה.

כל הכבוד לבתיה ריינס על ריכוז הקלפי ביום הבחירות (לא של רוי), חן חן ומילה טובה וזהו. פחות חשובות הן התוצאות עצמן: ברק = 286 קולות, שרון = 35 קולות, 5 פסולים. (סה"כ 326).

ב"צמחי מרפא" נחתם הסכם עם שותף אסטרטגי (חברה בארה"ב). המילה "שותף" אינה מזוייקת משום שבינתיים הוא לא קונה אחוזים מהחברה אלא יקנה את המלאי וישווק את צמ"ה בכל רחבי ארה"ב. האם זאת פריצת דרך לענף? יש אפשרות שכן, אך ההסתוריה מלמדת שעלינו להיות זהירים. חזרה בתשובה + תפילות יכולים בהחלט לעזור.

ספורט 1: נמרוד פלמה חזר משהות של חודש מעבר לים. תחילה השתתף באליפות באיטליה (מה זה משנה איזה אליפות? אליפות וזהו). הגיע למקום הרביעי המכובד מאד, תוך שהוא קובע שיאים אישיים

ב1000- וב2000- מטר פרפר. ירון אילתי היה מת להגיע לתוצאות כאלה. משם הוא דילג עם הנבחרת למחנה אימונים ליד הפירנאים הצרפתיים (מה שנקרא: "אימון בגובה"). אכן קשים, קשים מאד חיי של החייל נמרוד פלמה. לשכב במארב ב2- מעלות מתחת לאפס בלבנון זה משחק ילדים לעומת זה...
(רואים את הקנאה?)

ספורט 2: שילו איילון הגיע להישגים מרשימים באליפות המכללות בארה"ב, קבע תוצאה מצויינת במשחה ל1,650- יארד (כמה מילימטר זה?), תוצאה הטובה ב100- שניות מזו של מיקי חליקה הגדול. בפתח: אליפות ארצות הברית הפתוחה. כרגיל שילו, אתה כל מה שאנחנו לאם

ספורט 3: רותם איילון משחק בהפועל טובא. סוף שבוע נעים לכולנו.

שבת שרון, תמיר

האולפן שלנו

כפי שכולנו יודעים, האולפן בכפר הנשיא התייחד בשנים האחרונות בקבלת תלמידים דוברי אנגלית מהמערב שלמדו אצלנו עברית ואמנות.

היום, עם הירידה במספר התיירים המגיעים לארץ, אנו קולטים במחזור הנוכחי, עולים מחבר העמים לאולפן שיארר חמישה חודשים ויהיה במתכונת של לימודים ועבודה. רוב העולים הם בהילאי 23 ומעלה וחלקם דוברי אנגלית. המצב הבטחוני בארץ נותן את אותותיו גם בקצב העליה מארצות חבר העמים, והעולים מגיעים אלינו טיפין-טיפין. אנו מקווים שעד שתקראו שורות אלו, יגיעו אלינו רוב התלמידים, ולפי התכנון אנו נפתח רשמית את האולפן ביום ראשון הקרוב, הבא עלינו לטובה.

הפעם, עוד יותר מבעבר, אנו פונים לכל החברים להיות קשובים לעולים, לפנות אליהם בעברית ולהיות סבלנים לנסיגות ההתקשרות הראשונים שלהם.

חשוב לזכור ולהזכיר, שלמרות שאנו חיים היום ב"כפר גלובלי קטן", בכל זאת העולים צריכים להסתגל לקודים תרבותיים וחברתיים שונים מהמוכרים להם, ובידינו לסייע להם בכך. אנו, הצוות, נשמח לקבל כל עזרה באירוח ובשיחות עם תלמידי האולפן.

לאה, בשם הצוות האולפן

המשעבד המודרני "הכלכלה הנכונה"

לכל חברה יש מוסכמות מסוימות, לפחות בהצהרה רשמית, שכולם מחויבים להן. מוסכמות אלו מלכדות את היחידים והקבוצות השונות המרכיבות את החברה, ונותנות בסיס לסולידריות מסוימת. הן מבטיחות מידה מסוימת של צדק, לפי אמות המידה של אותה החברה, ומאפשרות טענות מתקבלות על הדעת לערעור, על ידי אלה המרגישים שנעשה להם עוול, ביחס החברה או יחידים אחרים אליהם. בדרך כלל אין הגשמה מושלמת של המוסכמות, אך לפחות יש חתירה לקראת הגשמה. הבעיה מתעוררת במתח בין השאיפה לחרות, לבין האמצעים שהשלטון נוקט בהם כדי להגשים את רעיונות הצדק. החברה נבחנת במידה שבה היא מסוגלת לאפשר את הגשמת רעיונות הצדק תוך הסכמה כללית להגבלה מסוימת של החרות, מבלי להידרדר לשיטות טוטליטריות.

ביסוד מדינת ישראל, ובתנועה הקיבוצית במיוחד, היתה מחויבות חזקה להגשמת הצדק החברתי, בהשפעת מסורת ישראל עתיקת היום. השאיפה זאת סיפקה את האתוס לחידוש העצמאות המדינית - יצירת חברה ראויה, שוויונית לכל שכבותיה. למרות כל הקשיים, החלוצים היו מוכנים לוותר במידה גדולה על חרותם האישית ורצונם להגשמה עצמית (לימודים, וכו') בשביל טובת הכלל. השבר חל כנראה לאחר מלחמת ששת הימים, שהביאה לשינויים רבים בחברה הישראלית. ה"מחויבות" היחידה הקיימת מאז, ברוב שכבות החברה, בעקבות ה"דגם לחיקוי" הגלובלית, ארה"ב, היא ל"כלכלה הנכונה" - הרדיפה אחר הגדלת הרווחים וההכנסה, ללא רסן וללא הגבלה. הרציונל הוא שככל שהיחיד מרבה את נכסיו, כך כל החברה מרוויחה בהתאם. אך האם קביעה זו הוכחה במציאות? נכון שרמת החיים הכללית גברה, אך הפערים בין השכבות גדלו למימדים ענקיים, ורמת השרותים שהחברה סיפקה בעבר לכל אזרחיה במידה שווה (כמו שרתי הבריאות) ירדה. מי שיכול להרשות לעצמו, קונה שרותים "משלימים", אך מי שאין לו אמצעים לכך נשאר בבעיה, ואף אחד לא מחויב לעזור לו.

זה נכון גם בארץ העשירה והמצליחה, ארה"ב, כשמיליוני אזרחים חיים בלי ביטוח בריאות מספק, ורק יכולים לקוות לטוב. ועוד לא הזכרנו את יתר העולם, שגם להם יש זכות קיום בסיסית, אך מי ערב לכך? עוני אינו רק קו שנמצאים מעליו או מתחתיו, אלא גם הרגשה של מעמד, וכוח להיות נחשב. האם שביתה של עניים למען הטבת מעמדם יעשה רושם על משהו? המיתוס השני של הקפיטליזם הליברלי הוא שלכל אחד יש חופש להיטיב את מעמדו ולהגיע להישגים אם הוא רק יצל את הפוטנציאל שלו - שכלו, יזמתו, רצונו וכוחותיו. אך האם זה נכון? האם הגאון מהשכבה הנמוכה ביותר יכול באמת להגיע למעמד המתאים לפוטנציאל הטבעי שאתו הוא נולד? ג'ורג' בוש הוא דוגמה לכך שמי שיש לו הקשרים המשפחתיים-כספיים-מעמדיים הנכונים, אפילו אם אינו מוכשר במיוחד, יש לו יתרון מלידה. אי-לכך, אין חרות אמיתית בשיטה הקפיטליסטית, אלא

שיעבוד מראש. ה"עבד" מהשכבה הנמוכה לא יוכל להשתחרר ולממש את זכויותיו אלא באמצעי הפיכה מהיסוד של כללי המשחק. גם ה"עבד" העשיר משועבד להמשך המשחק הקפיטליסטי, אפילו כשכל צרכיו ורצונותיו כבר סופקו מזמן, אך אין ביכולתו לעצור, כי השיטה דורשת המשך מתמיד (SELF-PERPETUATION).

מי שמטרתו חיים טובים והומניים, ידרוש לחדש את השיח החברתי, ולהצהיר שוב ושוב שלא הרדיפה אחר הכלכלה הנכונה צריכה להנחות אותנו, אלא השאיפה לחברה נכונה! אושר האדם קשור להרגשת שייכות, לכבוד עצמי וליחס של כבוד מהזולת, לסולידריות עם חבריו, למטרה נעלה לחייו. נסיעה לחייל פעם או פעמיים בשנה (השאיפה של שכבת ה-YUPPIES ההולכת וגדלה בארצנו וגם בקבוצנו), אינה פיצוי נאות על שנת שעבוד לרדיפה אחר הממון.

ואם עתיד ילדינו חשוב לנו, אזי כבר הוכח רבות שלא סיפוק יותר ויותר דברים חומריים הוא ערובה ליצירת בן אדם טוב ויציב. שמענו על מספיק מקרים של צעירים מסופקים מבחינה חומרית אך לא מבחינה רגשית, שחיפשו את סיפוק צרכיהם הרגשיים במעשים מפלצתיים.

שרה דבולט

מדרש ביתי של מי אתה ילד?

**פרשת 'ויחי' / יעקב (ג'ק) לוי
מתוך מוסף "סוף השבוע" של "ידיעות אחרונות"**

אחרי שהתפזרה עצרת ההמונים מול חומות העיר העתיקה בירושלים, עמדו כמה מפגינים ותיקים ותקעו מבט בוחן בחבורות הצעירים שעשו את דרכם העליזה חזרה הביתה. הצעירים הדתיים השתנו. הם צבעוניים יותר, קלילים יותר. יש בהם קורטוב של "כזה כאילו" שמרכך את הכבדות הרעיונית בת האלפיים. עקימת פניהם של המתבוננים העידה בהם שהם לא מאמינים שמהחבורה הקופצנית הזו אפשר יהיה להעמיד עתודה לוחמת. איזה חזון אפשר כבר לממש עם חבורת זרוקים שבדמם זורם ריקוד אחר לגמרי מריקוד המעגלים של גוש אמונים?!

התחושה שגדל כאן דור יפהפה אבל מפונק עד כדי ניזון, חורגת מגבולות המחנה הדתי לאומי. לפני מספר שבועות יצא לנו לעשות שבת מתוקה אצל ידידים בקיבוץ. אחרי ארוחת הצהריים, יצאנו לטיול הקטן והמסורתי בשדות ובמאגרי המים כנהוג בקיבוצים ובשאר המקומות שיש בהם לאן לטייל. השמש ציצה, הציפורים ליבלו, הגלבוש אף הוא תרם את חלקו, והפרדסים היו עמוסי פרי. רוב התפוזים היו בשלים להפליא. מה אני אומר בשלים? על חלק מן הענפים היו תלויים גושי קונפיטורה זהבהבים ורכוכים. המארחים התנצלו ואמרו שעקב המצב בשטחים קשה למצוא ידיים עובדות, ויש בעיה חמורה עם הקטיף. ומה עם הילדים, שאלנו? למה הם לא קוטפים? ומה עם "גיוס"? אותו מושג קיבוצי ישן וטוב מן הימים שבחדר האוכל לא היה צורך לשלוף שום כרטיס מגנטי? למה אי אפשר לגייס את החברים לכמה ימים של קטיף?

אם לא היה די בקושיות החצופות שלנו, העזנו להוסיף עוד אחת, משהו בין שאלת תם לבין עקיצת אפיקורס: ומה עם הבנים והבנות שעזבו את הקיבוץ? שאלנו. מה, כבר אי אפשר לבקש מהם לצאת ליום יומיים חופש מעסוקיהם העירוניים ולתת יד קטנה למשק בו נולדו וגדלו ובו מזדקנים הוריהם? ידענו שהשאלה הזו תצחיק אותם והיא באמת הצחיקה. תעזוב אותך, באמת. הם גיחכו כאילו דיברנו איתם על סיוע חוץ מצד כוחות נאט"ו. על מה אתה מדבר? את הילדים ועדת חינוך לא תסכים לשחרר ליומיים מבתי הספר, ואילו עזבי הקיבוץ, לא יתרמו יום עבודה אפילו יתהפך העולם. היראהנו איך קרה שאנשי עמל שלא הכירו רגש מלבד רגש חובה, הצליחו להביא לעולם ברנשים שלא היו חייבים שום דבר לאף אחד. היראהנו גם על ילדי השכנים שמוכנים למסור את נפשם כדי להילחם על הכפר שלא שלח אותם לחוגי-העשרה, לא קנה להם אופניים, ולא בנה להם עתיד.

נזכור את יקירנו

כ' בשבט תש"ו (1990) - מר סידני פרידלנדר
כ"א בשבט תשנ"ה (1995) - גב' לילי פרידמן
כ"ג בשבט תשל"ב (1972) - שושנה אדלשטיין

"**Digi Divrei**" - Divrei, digital version

הצטרף לקהילת כפר הנשיא באינטרנט. כאן, המרחק אינו קובע אלא הלב !!

<http://www.kfar-hanassi.org.il>

"Forget About World Peace... Visualize Using Your Turn Signal!"